

PARLEM DE CUINA

Parlem de llibres (III)

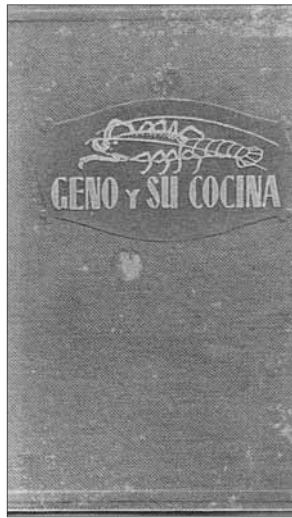
Tenia molt clar que els articles d'aquest mes, coincidint amb l'exposició cuina de paper que està exposada al Museu de la Mar del Port, els dedicaria als llibres de cuina, però l'article d'avui el faig encara amb més il·lusió. Perquè si habitualment és agradable adquirir o que et deixin un llibre amb "solera", més ho és si te'l regalen, com n'és el cas d'avui.

El llibre en qüestió és "Geno y su cocina" de Genoveva Ruiz Zabalza, impremta "La Acción Social" de 1960 (5ª edició).

El llibre és tot un clàssic de la cuina Navarra y Basca, ja que des de que es publiqués per primera vegada l'any 1946, fins avui dia s'han fet 17 edicions (la darrera al 2005). La autora va esdevenir tot un personatge de referència a Pamplona ja que es feu famosa per les classes que impartia a la seva escola.

També és un llibre per a aprendre quines són les bases, de la que fins avui dia, és la reina de les cuines tradicionals espanyoles, ja que la passió i esment que tenen amb la cuina tradicional del nord d'Espanya és envejable per les altres comunitats.

Per ventura la recepta més tradicional i coneguda d'aquest tipus de cuina sigui el Bacallà al Pil-Pil, però són molts més les receptes que enriqueixen la cuina Navarra i Basca: Lluç a la Biscaïna, Anguiles a la Marinera o Charlota de poma a l'asturiana, en són alguns exemples.

"Ensamadas".

I es precisament aquí os ens aturem avui, i es que m'agrada "agrenar cap a casa" i com que la recepta de "Ternera a la Mallorquina con aceitunas y pasas" me pareix interessant i la desconeixia; aquí us la deixo per veure si us agrada.

"Ternera a la Mallorquina con aceitunas y pasas"; "Geno y su cocina" (recepta 527, pàgines 188-189)

Però aquest llibre no s'atura aquí, i ofereix tècniques, consells de manipulació, exemples de confecció de menús, "cosas de deben saberse", com servir una taula, i més de 1200 receptes.

També és notable la referència a altres cuines espanyoles com: El Torró de Cadis, arròs a la valència, callos a la madrilenya, etc, i com no a la mallorquina: "Ternera a la Mallorquina con aceitunas y pasas", "cuartos de mallorca", "salsa ali oli", "bacalao con maonesa" i

"Se prepara la carne, a poder ser solomillo o babilla, se le quitan los gordos y se ata; sazonar y colocar en un plato de horno con manteca y aceite; meter al horno, y cuando lleva unos diez minutos, se le echa medio vaso de vino blanco, dos dientes de ajo, unos trozos de cebolla y tres o cuatro tomates fritos. Echar, de cuando en cuando, su jugo por encima con la cichara. Una vez la carne a punto se deja enfriar y se pasa todo su jugo, añadiendo algo de caldo, si es que hace falta; se añaden unas aceitunas deshuesadas y alguna pasa sin pepita. Se trincha la carne y se deja en la cazuela para que hierva con la salsa un cuarto de hora. Se sirve colocando bien las lonchas de carne cubiertas con la salsa y por los lados las aceitunas con las pasas."

Abans d'acabar recordar-vos que el proper dimecres dia 22, al Museu de la Mar, en Toni Felix de Ca Sa Pagesa, realitzarà un show cooking a les 19:30h.

Que passeu una bona setmana i ens trobam aquí dintre de set dies. Recordau que podeu enviar les vostres propostes per a aquesta secció a parlemdecuina@hotmail.com o bé visitar www.cuinant.com. Com que en bon mallorquí es diu el pecat i no el pecador, sols hem queda donar les gràcies, de tot cor.

Juan A. Fernández

ESPAI PER A LA REFLEXIÓ

Un cafè per la llengua: Reivindicant la nostra llengua i cultura

Tot estant a Astúries, Na Florentina de Can Gata em va convidar a l'acte: Un cafè per la llengua, que organitzava l'Obra Cultural Balear, dia 10 divendres a les 18 h. Em proposà que com havia publicat el passat més de maig d'enguany el meu recull de relats breus "Sota la meva mirada", igual podria participar llegint algun relat. Com és clar em va encantar la idea i a més em va proposar que portés exemplars dels llibres per si algú el volia adquirir i també dedicar-li

Quan vaig començar a escriure i partint de tota una ensenyança amb llengua castellana (espanyola, es deia en aquell temps i alguns desitjarien que tornés). No tan sols no teníem cap accés a obres literàries catalanes, sinó que estava prohibit dirigir-te al professor amb català. Més d'un aixabuc i qualcuna clatellada, me'n vaig dur per fer una cosa tan normal com era dirigir-me al professor (mallorquí) amb la meua llengua materna. El general Franco, sabia de debò, que el millor per anular a un poble i tirar-li la seva dignitat malmesa per les clavegueres de la merda, era anul·lar-li el seu medi de comunicació més emprat: la seva llengua pròpia. Això ho han fet tots els colonitzadors.

La llengua és una part de la nostra cultura que ens agermana i això li feia més por que una tronada. Per tant, va emprar tots els medis al seu abast per anul·lar-la; desfer tota la feina que havia fet la segona república. Prohibir diaris i revistes i publicacions en català. I al mateix temps, la televisió cadena 1 i llavors la 2, exclusivament en "El idioma del imperio". El millor que funcionava en tots els aspectes eren la repressió i la censura. L'únic permès com expressió amb la nostra llengua era el teatre regional que habitualment es feia als teatres sindicals i aquí a Mallorca els representava la companyia Artis. El meu oncle Lluís Segura, escriptor teatral, les seves obres eren de les més representades, com exemple: "Una temporada a ca sa dida".

Crec que és convenient deixar testimoni d'aquelles bestieses, perquè les noves generacions se n'adonin del treball i de la lluita que vàrem haver de fer per defensar les nostres arrels; i no es creguin que quan parlem d'això, els hi sembli una pel·lícula de ciència ficció. Català, Gallec i Basc, tres llengües,

foren arraconades a l'àmbit domèstic i perseguides. Recordar la llibreria "Cavall verd" amb Rafel Jaume, tota la tasca feta per "Llibres Mallorca" malgrat les pintades feixistes i l'editorial Mol l; així com tots i cada un dels actes reivindicatius. Inclusiu tinc un poema amb el títol "Quatre crits i un bramul" corregit per Josep Maria Llompart, que estava farcit de faltes ortogràfiques.

Cansat d'esser un analfabet (amb la meua llengua escrita) inclusiu haver-me descartat d'un concurs de poemes en català arrel de les faltes ortogràfiques, tant la meua dona com jo, vàrem decidir posar-nos per feina i accedir als cursos de vespre de català organitzats per l'Obra Cultural Balear. En Toni Nigorra fou el nostre professor i d'allà ve la nostra amistat i coneixença. Ha plogut molt des d'aquells moments. Cafè per la llengua, començà amb una exposició de la

El general Franco, sabia de debò, que el millor per anular a un poble i tirar-li la seva dignitat malmesa per les clavegueres de la merda, era anul·lar-li el seu medi de comunicació més emprat: la seva llengua pròpia.

Això ho han fet tots els colonitzadors.

campanya feta per la portaveu de l'OC B Marisa Cerdó. Va fer una referència de com va començar el treball de l'OCB l'any 60 fins ara. De com hi havia moltes coses que explicar en quant a la nostra llengua (el català clar i llampant. Tots els assistents a l'acte ho teníem més que clar) i el dret d'emprar-la en tots els àmbits sense cap tipus de restricció ni discriminació.

Posteriorment, s'inicià un col·loqui on hi va haver diverses intervencions, envers de com s'havia de defensar la nostra llengua, de quina manera havíem d'exigir poder-la emprar a: Atenció mèdica, amb l'administració, tant en els comerços, restaurants, etc. Abans de fer la meua part dins l'acte (lectura de poemes i un relat de les meves dues obres publicades (2007/ reculls de poemes "Cadències quotidianes"- 2009/ recull de relats breus "Sota la meua mirada"), jo també vaig fer una intervenció, no sé si per denunciar o comunicar, que una

llengua com la nostra que la parlen milions de persones, no està reconeguda en el Parlament Europeu i si altres llengües (que tenen estat propi) amb molt menys parlants de la mateixa. Em va agradar molt la intervenció de Joan Carles Simó, que digué que el que volíem fer era una cosa normalíssima i que haver-nos de convertir amb "martillo de herejes", es referia a quan algú encaparrota no volia o ens impedia emprar la nostra llengua, per desídia, manca d'interès, és feia molt feixuc i estic totalment d'acord.

N'Andreu Castanyer va intervindre en quant al dret de veure les televisions amb la nostra llengua correctament, i va fer una referència a la cadena autonòmica "Telemadrid" que es rep de manera correcta. Així mateix Guillem i Florentina digueren la seva, la darrera va afirmar que a ella li semblava que el que ens faltava al poble mallorquí era "Orgull de lo propi". I jo estic d'acord, tenim l'autoestima molt baixa i ens doblegam massa sovint davant les injustícies. També va intervenir Martí Torrens, referint-se al fet de demanar un cafè, que necessàriament ha d'anar acompanyat de la paraula "tot sol", quan un cafè, és simplement un cafè i si es vol tallat, amb llet, rebentat, etc., ja s'especificaria. Per cert agrair-li que després de la lectura, estàs interessat amb els meus dos llibres, els quals gustosament els hi vaig dedicar. Segur que em deix persones que varen intervenir al col·loqui però la llargària de l'article no em dona per més

i deman perdó.

L'acte fou entranyable i participatiu, i se'n podria organitzar un altre per setembre fent-lo coincidir amb una lectura poètica, i/o concert.

Acab l'article amb una felicitació que no té a res a veure amb el tema, però he cregut que devia fer-ho. Vull des d'aquí felicitar a Yolanda Isasi, la Nutricionista Macrobiòtica i fitoterapeuta que col·labora al mateix setmanari que jo, per la seva rigorositat i professionalitat, que desplega a la seva sessió: "Salut i bons aliments". I comunicar un gratat de veritats sobre l'alimentació correcta que seria molt profitós per tots nosaltres tenir-ho en compte.

Josep Bonnin

